

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ RENE MAIZEROU

ΝΙΚΟΛΑΣ ΟΥΡΑΛΟΦ ήταν ένας τρομερός Ρώσος. Ήταν άνθρωπος φτειαγμένος για να ρίχνει κάτω δόλοκληρη δάση, για να καταγίνεται σε έργα υπεράνθρωπα.

Είχε δυνατούς τετράγωνους ώμους, ύψουλο και σκληρό πρόσωπο, και το μέτωπό του κτύπωνε σάν θόλος πάνω από τα σμιχτά βλέφαρά του όπου μία ένα καρπαρέ της Μονκάρτης, χωρίς άλλα μάτια λόγια, χωρίς να συνοφρυωθεί διόλου, βούτηξε από το γιακά του παλτού τους τόν κόμη ντ' Έρλαιν και το Τζέο Μπάξτον, τόν καθένα με το ένα χέρι, και τούς πέταξε έξω στο δρόμο, επειδή κοιτούσαν τη γυναίκα του με βλέμματα κάπως ύποπτα.

Η Σόνια η γυναίκα του, με είχε γοητέψει ως της ψυχής μου τα βάρη. Μου ήταν αδύνατο να την απορρώγα, να γίνω κύριος του έαυτού μου, να λυτρωθώ από την περίπλοκη και διαπεραστική λαγνεία που κυλούσε από την ομορφιά της. Καμία από τις διάφορες φίλες μου δε με κατάχτησε, δε με γοητέψανε μέχρι αυτού του σημείου. Αυτή δεν ήταν ούτε για μία στιγμή η ίδια. Διαρκώς άλλαζε και θύμιζε τούς πιο εναλλασσόμενους διακόσμους και εικόνες. Έκείνη παρόμοσε στο παρελθόν η στο πιο μακρινό μέλλον.

Βλέποντάς την, φέρνατε στο νοού σας μία άλαργινή σουλτάνα λαγυγεμένη που άπλωνει το λιγερό κορμί της, το ντυμένο στα πολύτιμα κι' ανάλαφρα μετάξια, ξεπλωμένη κατ' άπ' τα ιδρωμένα αναπηδήματα των νεφών ενός συντριβανιού, ένα από τα ω της στροβιλιζόνται πέταλα λουλουδιών και πεταλούδες.

Άγαπούσα τα τολμηρά κι' αχαλινωτα νιάτα της, τη σοβαρή και γλυκειά φωνή της που γινότανε ποτέ ποτέ άγρια σάν την παραπονετικιά κραγιφή των περιστεριών και που άντηχουσε άργά και συορύντανε μακρινή, έτοιμοθάνατη σάν τόν ηχο των κριμάτων σε μία ήσυχ βραδιά του καλοκαιριού. Άγαπούσα τη χάρη της και το σφύριος της. Άγαπούσα την κόμη της που θύμιζε χινόπωρο ζωμένο από κίτρινα φύλλα. Άγαπούσα, αυτά προπάντων άγαπούσα, τα μάτια της τα πράσινα και τα βαθειά και τα μεγάλα, με' τη χαμένη, τη μυστηριώδη, τη βελουδένια έκφραση τους.

Αιτή δεν είχε τίποτε κοινό άπάνω της. Δεν ύποτασσότανε σε κανένα κανόνα, σε καμία ήθικη, σε καμμιά μόδα. Συναίνετανε τις ψευτικες άπολαύσεις στις όποιες άρκοκούντι οι περισσότερες γυναίκες.

Πολλές φορές έλεγε ξεσηκόνοντας συγκεντρώσεις που την ένοχλούσαν: -- Δεν πάω πουθενά' είμαι ένα άγγιμο έγω!

Όταν βρισκότανε έξω στη φύση κοριτσι που χορεύει, που τραγουδάει, που τρέχει, που σκέπτεται ασυλλόγιστα κι' άλοοικά. Κ' εΐτανε πάλι, προπάντων όταν το Παρίσι την έμπεθούσε, ένας θηλυκός δαιμόνας που γλενταίει, που σπυρούνει τόν κίνδυνο, που επικαλείται με τρέλλα τόν θάνατο, τόν σκοτεινό άδελφό της 'Ήθονης.

Δεν ύπόρχει λόγος να σάς πώ με ποιό τρόπο κατόρθωσα να συνηνώσω έπιτέλους αυτή την παράσενη καρδιά που εΐταν κρυμμένη σ' ένα κουτί από πάγο και πως έπίσης κατόρθωσα να καθησυχάσω τόν φοβερό και ζηλιάρη σθένος της και να γίνω ο μυστικοσώμβουλος του κι' ο καλύτερός του φίλος.

Κοκκινίζω όταν τόν θυμούμαι αυτό. Τό ψέμ και η άνομια εινε πάντα τ' αναπόφευκτα προηγούμενα όλων αυτών των σχέσεων. Όποσδήποτε άγαπηθήκαμε.

Τό καλοκαίρι πλησίαζε προς τó τέλος του. Δισοχίζαμε με αυτοκίνητο τη Βρετανία, κάνοντας σύνταμους σταθμούς, ή Σόνια, ο Νι-

κόλας Ουράλοφ κι' έγω.

Ό γίγας αυτός έμοιαζε σάν μαθητής που κάνει τις διακοπές του. Έπειράζε τις υπηρέτριες, στεκότανε σά χαζός μπρός στις έγγχώριες ένδυμασίες των κατοίκων και σά τοπία που άλλαταν σχεδόν σε κάθε στροφή του αυτοκινήτου μας κι' έβιμε μ' έξαιρετικό γούστο τόν ντόπιο κοινάκι. Ποτέ μου δεν τόν είχα δει τόσο καλό, τόσο ήσυχο, τόσο ευτυχισμένο.

Στό Κιμπέρ άρχισε να σκυθρωπάσει, να νευριάζει. Προσπαθούσε όμως να συγκρατείται, να κρύβει την ταραχή του και την κακή του διάθεση. Παραφροότανε με τó παραμικρό. Έδωξε τó σαφές του για την έλαχιστη άφορη.

Μυριζόμουνα ότι κάποιος τόν είχε είδοποιήσει, ότι τα μάτια του είχαν άνοιξει, ότι είχε νοιώσει την προσδοσία μας κι' ότι μελετούσαν να μάς στήσι καμμιά παγίδα.

Όταν ερώτησα σχετικώς τη Σόνια, έκείνη οίχκωσε τούς ώμους της άλαχονικά και με μί' άναλαμπή στα μάτια της, με ύγρο τó στόμα της, μου εΐπε :

— Φοβάσαι λοιπόν αυτό τó κήνος, άγαπητέ μου ; Όσο για μένα μάθε τó καλά, είμαι εθχαρστημένη που μάς ύποψιάζεται κι' όσο περισσότερο θά σε μύσηρ αυτός, τόσο πιο πολύ θά σ' άγαπάω έγω!

Έν' άπόγευμα ήρθε στο Νικόλα Ουράλοφ η έμπνευση ν' άνεβούμε ως τη κορυφή του Ρύξ με τ' αυτοκίνητο.

Βλέπω ακόμα, κάτω από έναν γκριζον οφρανό, όπου ο άνεμος κνηγούσε τα σύννεφα, τόν δρόμο της 'Ωντιέρης, στο μακρως του όποιου στρεφόντουσαν κι' έβλιναν σάν κατάδικοι άγωνιόντες οι βαλανιδιές και τα τεσκουρεμένα πεύκα.

Εΐγαμε ξεπερασει πιά τα χαμηλά και μικρά σπιτάκια του Λέσκοφ, που εΐταν οσιπηλό και έρημο. Ένα κοπάδι από μύρα προβάτα έβρασε, έπιτηρούμενο από ένα γέρο τοσπάνη με κουρελιασμένα ρούχα. Η άπόκρημνος άκη πέρα με τούς βράχους και τούς μονολιθούς της έσφαξε τόν ορίζοντα' σάν τó μούγκρισμα ενός πηλωμένου θηριού άντηχούσε γύρω ο θόρυβος της μηχανής.

Εΐδθυμη, φαειρή, άσυχρότητη στις έκδηλώσεις της από μία ήθονη, ή Σόνια κουβαριάζόταν επάνω μου, με χάιδευε με τó σκόπια μαλλιά της, με τούς εθγαρμούς γοφούς της, μου ψιθύριζε λόγια τρελλής άγάπης, μου έδινε τα χείλη της.

Ό Ουράλοφ καθόταν έμπρός, άκίνητος, βαρύν, άμίλητος.

Άξαφνα παρατήρησα ότι ταιλαντεύονταν δεξιά κι' άριστερά κι' ένα κήμα αίματος χρωμάτισε τόν τερστίνο σβέρκο του. Κατάλαβα ότι είχε άκούσει τα φιλημάτα μας, ότι μίς είχε καταδικάσει. Άξαφνα τόν αυτοκίνητο έφυγε από τó δρόμο του κι' άρχισε να τρέχη προς την άβυσσο. Ό Νικόλας θά μίς έρχανε δίλους στην άβυσσο και τόν έαυτό του μαζί. Αυτή εΐταν η καταδίχη του! Ρίχτηκα άπάνω του. Τόν χτύπησα πολλές φορές στο σβέρκο με τις σφιγγμένες γροθιές μου. Τόν μσοσκότωσα.

Τό αυτοκίνητο χωρίς οδηγό πιά ρίχτηκε άπάνω στις πέτρες κι' έκει μίς άδειασε δίλους.

Ένα λεπτό μετά τó δυστύχημα άνοιξα τα μάτια. Εΐχα πληγωθεί σε διάφορα μέρη πολύ έλαφρά. Η Σόνια εΐταν ξεπλωμένη δίπλα μου, καταματωμένη. Ό Νικόλας που συντριφτηκε άπάνω του δλ' ή βαρειά μηχανή δεν εΐταν πιά παρά ένα άμορφό πτώμα. Γέμισα ένα φλασκί νερό και κατόρθωσα να συνενερώ τη φίλη μου.

Τότε έκείνη μ' έφτυσε κατά πρόσωπο, και σάν έχιδνα, πηγυμένη από άποστροφή και σχιμάρα, μου φώναξε :

— Άνανδρε! Άνανδρε!

Τότε κατάλαβα—μπορώ μάλιστα να όρκιστώ γι' αυτό—πως αυτή ή ίδια καταγγείλει! άνωμόως ίσως, τις σχέσεις μας στόν άντρα της, πως αυτή χορτασμένη πιά μέχρι κόρου άπ' τόν έρωτά μου είχε παρασκευάσει την τραγική αυτή λύση....

Έμοιαζε σάν λαγγυμένη σουλτάνα...

τις προσκλήσεις σε διάφορες